

Noored tähtkaktused ootavad salatikarbis kannatamatult pikeerimist.

jahedamat ootama. Kunagi lehtkaktusi külvates ei teadnud ma seda ning panin nemadki ülejäänud seltskonnaga samadesse tingimustesse. Ükski seeme ei tärgranud nädala, kuu ega paarigagi.

Alles siis, kui ma nad ruumipudusel jalust ära koristasin ja külvikarbid kasvuhoones viinapuude alla jätsin, ilmusid mu suurimaks üllatuseks seemikud välja.

Neid liike on teisigi, mis madalamat idanemistemperatuuri eelistavad: pisikaktused, siilikkaktused, paljud viigikaktused ja veel mitmed vähem levinud tegelased.

Kaktused on valdavalt väga kuivast kliimast pärit. Ent noored seemikud, paistab, ei ole asjaga kursis. Isegi mulla lühiajaline läbikuivamine võib neile saatuslikuks osutuda.

Külvata tuleb veest küllastunud mulda. Kasvu ajal peab muld kindlasti niiskem olema, ent kui pikeerimiseks läheb, on hea, kui see üsna kuiv on. Juured saavad ju viga ning märjas mullas on vigastatud juurtel suurem oht mädanema minna.

Pärast esimesi pikeerimisi peab mulla päris niiske hoidma, seisev vesi külvikarpide all on aga muidugi liiast.

Külvianumaks salatikarbid

Hästi on end külvianumana õigus-tanud peaaegu hermeetiliselt suletavad läbipaistvad salatikarbid. Hoian neil kaane kuni seemnete tärkamiseni täiesti kinni.

Õhutama hakkam alles nädalasi või vanemaid, juba kosuda jõudnud seemikuid: esialgu vaid öösi, hiljem ka päeval. Alles pärast pikeerimist jäävad seemikud toaõhu kätte.

Vasttärgranud kaktusehakatised otsesest päikest ei talu. Mina olen neid pea pool aastat päevavalgus-

Agaavkaktuse liigi *Ariocarpus bravoanus* noor seemik paar kuud pärast pookimist hübriidsele kuukaktusele. Agaavkaktused kasvavad aeglaselt, omajuursena oleks see taimeke sama suur alles poole aasta või isegi kaheksa kuu pärast.

lampide all hoidnud ning alles siis tasapisi päikesega harjutama hakanud.

Looduseski tärkavad kaktused millegi – teiste taimede, kivide või reljeefi ebatasasuste – varjus. Vaid seal, otseste päikesekiirte eest varjatuna, on neil lootust ellu jääda.

Muld aurutage läbi

Külvimuld peaks olema läbiaurutatud – olgu või vanasse padjapüüri pakituna juurvilja aurutamise resti kohal. Aroomid, mis selle juures levivad, on rammusad ja aedniku ninalle ehk meeldivadki, ent igapäevale siiski mitte.

Poole tunni või tunniga (sõltuvalt kogusest) küpsevad ära võimalikud umbrohuseemned ning ka seemed ja vetikad, mis külvidele tõsist ohtu kujutavad.

Läbiaurutamata mulda kasutades hukuvad kindlasti kõik pirtsakamad liigid. Seente ja vetikatega suudavad edukalt rinda pista ehk vaid mõned kiirekasvulised viigikaktused ja muud väga vastupidavad liigid.

Pookides saab kiiremini

Pühendunud kaktusefriigid ilma pookimiseta ei pääse. Säilitamiseks klorofüllita seemikuid, on pookimine vältimatu.

Ka üliharuldased kammvormid hukuvad omajuursena kasvades liiga tihti.

Pookimine on omal kohal ka siis, kui kasvutingimused pole just ideaalsed, aga kange tahtmine on kapriisemaid liike kasvatada.

Ja lõpuks on pookimine asendamatu kaktuste aretamise juures, võimaldades väga palju aega kokku hoida. Millegipärast on nii, et just kõige omapärasemad ja põnevamad liigid kasvavad aeglaselt ning õisi peab neilt häbemata kaua ootama.

Sobivalt valitud pookealus kiirendab drastiliselt nii kasvu kui õitseikka jõudmist, lubades huvitavamaid taimi omavahel kiiresti ristata.

Näiteks kulub omajuursete agaavkaktuste õitseikka jõudmiseks parimalgi juhul vähemalt kolm-neli aastat, ent poogituna võivad õitseda juba aasta-paarised taimed, väga harva koguni mõnekuused.

HARRI POOM